

[Landbrugsministeren.]

der har været medbragt på rejse i det sydlige udland.

Ifølge landbrugsministeriets bekendtgørelse af 22. marts 1957 er der generelt forbud mod indførsel af hunde og katte; der er dog en undtagelsesbestemmelse for indførsel fra sikkert rabiesfrie områder som f. eks. Færøerne, Island, England og Irland. Endvidere er der i bekendtgørelsen særlige bestemmelser for trafikken med hunde og katte mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige.

For indførsel af hunde og katte fra andre lande gælder det, at veterinærdirektoratet efter ansøgning kan meddele tilladelse til indførsel bl. a. på betingelse af, at det pågældende dyr ved ankomsten her til landet for ejerens regning vaccineres mod rabies. Det er endvidere en betingelse, at det pågældende dyr, såfremt det hidrører fra et land, der af veterinærdirektoratet anses for rabiesmittet, anbringes i karantæne for ejerens regning på dyrehospital i 6 uger. Såfremt dyret hidrører fra et ikke-rabiesmittet land, der grænser til et rabiesmittet, er det tilstrækkeligt, at dyret holdes isoleret på ejerens bopæl i den første måned efter indførslen.

Indtil man ændrede praksis fra 1. januar 1967, havde veterinærdirektoratet anset det for forsvarligt efter ansøgning at meddele tilladelse til at genindføre danske hunde og katte efter ophold i det sydlige udland uden karantæne på betingelse af, at dyret var vaccineret mod rabies før udførslen, at det var ledsaget af identifikationspapirer, og at det af veterinærkontrollen ved grænsetoldstedet blev underkastet en dyrlægeundersøgelse ved genindførslen.

På et møde mellem de skandinaviske veterinærstyrelser i Helsingfors i december 1966 var det på tale, at de øvrige skandinaviske lande på grund af forhold med hensyn til rabies i det sønderjyske område ville betragte Danmark som rabiesinficeret, hvilket ville medføre, at trafikken med hunde og katte mellem Danmark og de øvrige skandinaviske lande ville blive underkastet de strenge bestemmelser, der gælder for indførsel af dyr fra rabiesmittede områder.

Resultatet blev dog, at de gældende bestemmelser på dette område stort set blev

opretholdt, idet veterinærdirektoratet gav udtryk for, at Danmark under hensyn til den forværrede rabiesituation i Europa og advarsler i den anledning fra det internationale epidemibureau ville overveje betimeligheden af at fortsætte sin dispensationspraksis med udstedelse af tilladelse til genindførsel af danske hunde fra det sydlige udland.

Efter mødet orienterede veterinærdirektoratet landbrugsministeriet om forhandlingerne og oplyste samtidig, at direktoratet var indstillet på at ophæve den hidtidige dispensationsordning, som havde fået et uforudset stort omfang. Der er ikke her i landet konstateret rabies som følge af danske vaccinerede hundes genindførsel, men risikoen herfor er efter veterinærdirektoratets opfattelse stigende, når antallet af genindførselstilladelser stiger. Det fremgår af en rapport, som WHO's rabiesekspertkomité afgav i 1966, at vaccination alene uden kombination med karantæne giver en mindre pålidelig beskyttelse mod indslæbning af rabies. At vaccination ikke giver absolut beskyttelse mod rabiesinfektion, fremgår endvidere af en af WHO udsendt redegørelse for et tilfælde af rabies i Belgien i september 1966. Landbrugsministeriet fandt ikke noget grundlag for at modsætte sig veterinærdirektoratets indstilling og tiltrådte derfor, at den omtalte dispensationsordning bortfaldt.

Jeg skal endvidere henvise til, at der specielt for Danmarks vedkommende er anledning til at betragte rabiesproblemet som yderst betydningsfuldt. Siden bekæmpelsesforanstaltninger i Sønderjylland blev iværksat i 1964, er der til dato anvendt 2,6 mill. kr. til bekæmpelse af ræve og grævlinge og til vaccination af hunde. Man må håbe, at det ved bekæmpelsen opnåede resultat har bragt Danmark tilbage til gruppen af rabiesfrie lande.

Niels Ravn: Jeg beklager for så vidt det ikke særlig imødekommende svar. Jeg kan ikke rigtig forstå, at man motiverer det med rabiesmittet, da man i de år, man har haft disse dispensationer, jo ikke har haft et eneste tilfælde, hvor det kan påvises, at der har været nogen smitteindførsel ved disse ud- og indførsler. Jeg forstod også på landbrugsministeren, at grunden til, at man